

Sygn. akt V K 19/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Węgorzewie w składzie:

Przewodniczący – SSR Dorota Scott - Sienkiel

Protokolant – st. sekr. sąd. Danuta Betlej

w obecności Prokuratora Macieja Prokopa

po rozpoznaniu w dniu 29.03.2017r., 16.08.2017r., 9.10.2017r. na rozprawie

sprawy **S. S.**

urodzonego (...) w G.

syna R. i W. z d. F.

oskarżonego o to, że: w dniu 30 lipca 2016 roku około godz. 14:20 na jeziorze Ś. gm. W. kierował łodzią motorową o nr rej. (...) - (...) z włączonym doczepnym silnikiem spalinowym zaburtowym marki H. o mocy 10 KM na szlaku w ruchu wodnym będąc w stanie nietrzeźwości o stężeniu 0,88 i 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu nie stosując się do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (wyrok Sądu Rejonowego w Sopocie II Wydział Karny sygn. akt II K 130/15)

tj. o czyn z art. 178 a §4 kk

1. Oskarżonego **S. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a§4 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk skazuje go na karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych, przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.
2. Uznając, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami na podstawie art. 42§3 kk w zw. z art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu wodnym na okres 3 (trzy) lat.
3. Na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000,00 (dziesięć tysięcy) złotych.
4. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V K 19/17

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2016r. około godz. 14.20 funkcjonariusze KPP w W.: A. S. i T. S. przystąpili na jeziorze Ś. do kontroli łodzi motorowej o nr rej. (...) - (...) z włączonym doczepnym silnikiem spalinowym zaburtowym marki H. o mocy 10 KM. Na widok policjantów, którzy użyli do zatrzymania łodzi sygnałów świetlnych i dźwiękowych, sternik ten łódki- S. S. (dalej S. S.) porzucił ster i dołączył do znajdujących się na dziobie łodzi: R. R. i B. Ż.. Oskarżony został poddany

badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem o godz. 14.35- 0,85 mg/l (protokół badania urządzeniem A., k. 3). S. S. tłumaczył się, że tylko przytrzymał koło sterowe, bo kolega chciał sobie zrobić zdjęcie (zeznania A. S., k. 11-12, 122v, T. S., k. 71-72, 88-89, 122v-123). Po sprawdzeniu danych oskarżonego w systemie (...) okazało się, że został wobec niego orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat -od dnia 29 marca 2015r. do 29 marca 2017r. (karta karna, k. 191, odpis wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 12.05.2015r., sygn. akt IIK 130/15/DG, k. 38). Łódź przekazano R. R., zaś oskarżony został dowieziony na Komendę Policji w W., gdzie ponownie poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem o godz. 15.02- 0,88 mg/l i o godz. 15.04- 0,84 mg/l. Oskarżony nie kwestionował wyników badań, gdyż jak podał do protokołu, około godz. 13.00 spożywał piwo w ilości 0,5 litra (protokół badania urządzeniem A. (...), k. 4).

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że alkohol spożywał rano, przed wypłynięciem. Wypił około 3-4 piwa. Alkohol spożywał także B. Ż. Łódź wypożyczył R. R., gdyż tylko on posiadał patent. Wypłynęli około godz. 12.00 i cały czas łodzią sterował R. R.. Na łodzi nie spożywali alkoholu. On sam zamieniał się miejscami z B. Ż.. W chwili kontroli oskarżony siedział koło sternika, zaś B. Ż. siedział na dziobie łodzi. Twierdził, że mówił policjantom od samego początku, że nawet nie dotykał koła sterowego, lecz oni nie przyjmowali tego do wiadomości. Badaniu na stan trzeźwości poddali nie tylko jego, lecz także R. R., lecz u niego wynik wyszedł 0,00 (wyjaśnienia oskarżonego, k. 34, 80, 122).

Wyjaśnienia oskarżonego potwierdził R. R. twierdząc, że cały czas sterował łodzią, a koledzy zmieniali się miejscami siadając czasami na ławeczkę koło niego. Bezpośrednio przez kontrolą na ławeczce po prawej stronie usiadł S. S.. Kiedy oskarżony zauważył łódź policyjną wstał lecz pozostał w pobliżu steru. Badaniom na trzeźwość zostali poddani wszyscy członkowie załogi. Od samego początku tłumaczyli policjantom, że oskarżony nie sterował łodzią (zeznania R. R., k. 180-181).

Reasumując, oskarżony poprzez swoje wyjaśnienia oraz zeznania w/w świadka, zarzucił policjantom niewłaściwą obserwację sugerując, że błędne wnioski co do osoby sternika mogły mieć źródło w tym, że siedział w jednej linii z R. R.. Twierdząc, że R. R. także został wytypowany do badania na trzeźwość sugerował, że policjanci mieli wątpliwości co do osoby sternika. Zaprzeczył również, by składał wobec policjantów oświadczenie, że trzymał ster na czas robienia zdjęcia przez kolegę.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż na kilku płaszczyznach pozostają w sprzeczności z zeznaniami policjantów, różnią się także z zeznaniami świadka B. Ż. w istotnej kwestii dotyczącej miejsca, gdzie bezpośrednio przed kontrolą znajdował się oskarżony.

Świadek B. Ż. choć w zasadniczej kwestii potwierdził wyjaśnienia oskarżonego twierdząc, że łódką cały czas sterował R. R. i, że także on był poddany badaniu na trzeźwość, to zeznał, że bezpośrednio przed kontrolą S. S. stał na środku łodzi między narzutą a sternikiem (zeznania B. Ż., k. 107, 123). Ma to istotne znaczenie, gdyż obala możliwość błędu w obserwacji. Skoro, jak zeznał, policjanci podpłynęli z prawej burty a mężczyźni przebywający na łódce znajdowali się w pewnej odległości od siebie i to wzdłuż osi łodzi, postrzeżenia czynione przez policjantów nie byłyby niczym zakłócone. Na rozprawie świadek starał się złagodzić kategoryczność swoich zeznań twierdząc, że S. S. przemieszczał się po łodzi i w związku z tym z daleka pod pewnym kątem zasłaniał sternika R. R.. Sąd uznał taki wniosek za niczym nieuzasadniony. Skoro S. S. miałby z centralnej części łodzi przemieszczać się w kierunku dziobu, nie mógłby zasłonić widoku sternika zajmującego miejsce przed sterem, co wynika w sposób oczywisty z budowy łodzi (zdjęcia, k. 205-206, protokół oględzin, k. 211-212). Niemnie świadek nie potwierdził, że oskarżony przed kontrolą siedział przy sterniku.

Należy zwrócić uwagę, że kontrola miała miejsce w środku dnia, przy dobrej widoczności. Oskarżony z kolegami płynęli łódką otwartopokładową, umożliwiającą dokładną obserwację. Policjanci zeznali, że nie mieli wątpliwości, kto sterował łódką. Podali, że bezpośrednio przed kontrolą za sterami siedział S. S., ani na chwilę nie stracili go z pola widzenia kiedy przesiadał się zza sterów na fotel z przodu łodzi. Oskarżony porzucił ster i przeszedł do kolegów na przód łodzi, zaś jeden z członów załogi zbliżył się do steru i wrzucił silnik na jałowy bieg. Pozostali członkowie załogi znajdowali się na dziobie łodzi. Dlatego też nie badali stanu trzeźwości dwóch pozostałych członków załogi.

Opisane przez policjantów warunki obserwacji zupełnie wykluczają możliwość błędu obserwacji. Zresztą oskarżony w momencie kontroli nie kwestionował tego, że trzymał ster, jedynie stwierdził, iż zrobił to na czas robienia zdjęcia przez kolegę sternika (zeznania A. S., k. 11-12, T. S., k. 71-72, 88-89, 122v-123). W aktach sprawy nie ma dowodu na to, by policjanci poddali badaniom na trzeźwość także innych prócz oskarżonego członków załogi.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom A. S. i T. S., gdyż są osobami obcymi dla oskarżonego, nie mającymi żadnego interesu, by fałszywie zeznawać przeciwko niemu. Nie można tego samego powiedzieć o świadkach R. R. i B. Ż., którzy są dobrymi kolegami S. S. i składając zeznania na jego korzyść mogli kierować się źle pojętą chęcią niesienia mu pomocy.

W związku z tym, że oskarżony w czasie kontroli spontanicznie wskazał powód sterowania łodzią- tylko na moment robienia zdjęcia przez sternika, nie było podstaw, by odrzucić taką wersję zdarzeń.

Ustalony stan faktyczny pozwala na przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występkę opisanego w art. 178a § 4 kk.

Z art. 115 § 16 kk wynika, iż stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Już sam zatem tylko fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą wypełnienie znamion przestępstwa, chociażby pojazd był prowadzony całkowicie prawidłowo, sprawca nie naruszył żadnej innej zasady bezpieczeństwa w ruchu i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Jest ono dokonane w momencie uruchomienia pojazdu i podjęcia jazdy. Bacząc przy tym na poczynione w sprawie niniejszej ustalenia, przyjęć należało, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona opisanego w art. 178a § 4 kk typu kwalifikowanego omawianego przestępstwa, albowiem był uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 12.05.2015r., sygn. akt IIK 130/15/DG.

Przy wymiarze kary Sąd zastosował względem oskarżonego art. 37a kk mając na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowo- przedmiotowe sprawy, z jednej strony znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego, z drugiej krótki moment kierowania łodzią. Przepis ten stanowi wyraz zasady preferencji kar nieizolacyjnych, która w tym przypadku rozciąga się także na występki zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat. Sąd w takich sprawach może orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę lub karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34§1a pkt 1 lub 4. W doktrynie wskazuje się, że przepis art. 37a kk, odczytywany łącznie z odpowiednim przepisem typizującym zabronione zachowanie (w tym przypadku z art. 181§1 kk) współwyznacza zakres normowania normy sankcjonującej, bo stanowi dopełnienie granic ustawowego zagrożenia. Tym samym poszerza pozostawiony organowi stosującemu prawo luz decyzyjny w zakresie wyboru kary (Jacek Giezek „O sankcjach alternatywnych oraz możliwości wyboru rodzaju wymierzanej kary, Palestra 7-8/2015). Przepis art. 37a kk nie formułuje żadnych kryteriów, którymi miałby się kierować sąd, podejmując decyzję o wyborze kary, jednakże wynikają one z art. 53 k.k. Choć zatem za czyn stypizowany w art. 178a§4 kk przewidziana jest tylko kara pozbawienia wolności, to jednak art. 37a kk rozszerza luz decyzyjny dla Sądu o karę grzywny i karę ograniczenia wolności. Mając jednocześnie na uwadze to, że w polskim systemie prawa orzeczenie kary pozbawienia wolności powinno stanowić ostateczność, Sąd uznał, że właściwe będzie w przedmiotowej sprawie orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny.

Mając przywołane okoliczności na uwadze Sąd uznał, że karą adekwatną do okoliczności czynu oskarżonego S. S. będzie kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 20 złotych. Kara winna spełnić w stosunku do oskarżonego funkcję prewencyjną i wychowawczą, by powstrzymać go od popełniania kolejnych przestępstw. Wysokość stawki dziennej Sąd określił kierując się wskazaniem wymienionymi w art. 33§3 kk, a więc uwzględnił, że oskarżony jest osobą młodą, zdrową, zdolną do zarobkowania. Stawka dzienna w kwocie 20 zł jest adekwatna do dochodów możliwych do uzyskania przez oskarżonego.

Zgodnie z art. 42§3 kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a§4 kk. Zakaz orzekany dożywotnio obejmuje uprawnienia do prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych; dotyczy uprawnień do prowadzenia każdego pojazdu mechanicznego. Nie jest możliwe wyłączenie jakiegokolwiek pojazdu mechanicznego z zakresu jego działania. Objęte są nim uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych we wszystkich strefach ruchu. Nie jest dopuszczalne ograniczenie tego zakazu do pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. W sytuacji, w której zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, sąd może odstąpić od orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów dożywotnio, lecz wówczas musi orzec zakaz na podstawie art. 42§2 kk. Przepis ten obliguje sąd do orzeczenia zakazu w zakresie określonym w tym przepisie (Marian Filar (red), Kodeks karny. Komentarz, wyd. V).

Mając na uwadze okoliczność, że oskarżony dopuścił się przestępstwa w ruchu wodnym kiedy poprzednie skazanie dotyczyło ruchu lądowego, także okoliczność, że oskarżony sterował łodzią bardzo krótko, tylko na czas zastępstwa kolegi robiącego sobie zdjęcie, Sąd uznał, że zachodzi uzasadniony szczególnymi okolicznościami wypadek, pozwalający na odstąpienie od orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Zdaniem Sądu byłaby to represja nadmierna, nieadekwatna do okoliczności czynu.

Stąd na zasadzie art. 42§2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obligatoryjnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu wodnym, na okres 3 lat. Orzekając ten środek karny Sąd baczyl na stopień zawartości alkoholu w organizmie sprawcy oraz fakt, że był już karany za takie samo przestępstwo. Zdaniem Sądu zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu wodnym w orzeczonym rozmiarze będzie wystarczający do osiągnięcia wobec sprawcy celów oraz funkcji wymienionego środka karnego.

Na zasadzie art. 43a§2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10000 (dziesięć tysięcy) złotych.

O kosztach orzeczono stosownie do treści art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk.